

Înserarea

AlbAtros

O,tu înserare,de ce stai la pândă
cu străjerii tăi
ce vor întuneca tot pământul?

Lasă-ne măcare o clipă de lumină
să răzbim printre aștrii
și lună
luându-ne de mână...

Acum,când înserarea s-a lăsat
port în suflet,un noian de vise
ce mă îndeamnă să urc,
în clipa dăruită,
pe raza lunii,aruncând orice povară,
ce-mi îngreuna trăirea...

Chiar de voi îndura rătăcirii deșarte
voi urca încet și frumos
unde sufletu-mi va prinde aripi!

Ajunsă acolo sus, înaripată
îi voi șopti copilului din mine:
-Copile,râzi aici și pe pamânt
iubind frumosul,
căci cerul și pamântul
vor dura mereu
doar viața se duce precum fulgul.
-Iubește viața cu bune și cu rele
aducându-ți aminte,
doar moartea ne adună pe rând.
-Copile,după cum vezi,
doar viață trăită frumos
poate pune laolaltă
pământul,soarele și florile.